

LUMOAVA TOTUUS

KAMI GARCIA & MARGARET STOHL

WSOY

KAMI GARCIA & MARGARET STOHL

LUMOAVA JOTUUS

Suomentanut Aila Herronen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Dante: *Jumalainen näytelmä*, suom. Elina Vaara (WSOY, 1963)
Leonard Cohenin sitaatin suomentanut Liisa Laaksonen (Marian Keyesin
kirjasta *Tuiki tuiki tähtönen*, Tammi 2010)

Englanninkielinen alkuteos *Beautiful Redemption*
Copyright © 2012 by Kami Garcia, LLC, and Margaret Stohl, Inc.
All rights reserved. Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Suomenkielinen laitos © WSOY 2016
ISBN 978-951-0-40549-9
Painettu EU:ssa

Isillemme

*Robert Marinille ja Burton Stohlille,
jotka opettivat meitä uskomaan siihen,
että pystymme mihin tahansa,*

ja

aviomiehillemme

*Alex Garcialle ja Lewis Petersonille,
jotka saivat meidät tekemään juuri sen,
mihin emme kuvitelleet pystyvämme.*

Kuolema on kuolemattomuuden alku.

— MAXIMILIEN ROBESPIERRE

Takaisin alkuun

Muut näkevät unia lentämisestä. Minä näin painajaisia putoamisesta. En halunnut puhua niistä, mutten myöskään saanut niitä mielestäni.

Ethania mielestäni.

Ethania, joka putosi.

Ethanin kenkää osumassa maahan hetkeä aiemmin.

Se kai irtosi jalasta, kun hän tipahti.

Mahtoiko hän huomata sen?

Siis silloin.

Näin mutaisenmustan tennarin putoavan vesitornin hui-pulta joka kerran, kun suljin silmäni. Toisinaan toivoin, että se oli unta. Toivoin, että heräisin ja Ethan odottaisi minua autossa Ravenwoodin edessä, valmiina viemään minut kouluun.

Herää, unikeko. Olen kohta siellä. Niin Ethan olisi keltanut.

Kuulisin Linkin huonon musiikin avoimesta ikkunasta jo ennen kuin näkisin Ethanin istumassa ratin takana.

Niin minä sen mielessäni kuvittelin.

Olin nähnyt painajaista Ethanista sata kertaa ennenkin. Jo ennen kuin tunsin hänet tai osasin aavistaa, että Ethania olisi olemassakaan. Tämä ei kuitenkaan ollut sama asia.

Näin ei olisi pitänyt käydä. Ei hänen elämänsä näin kuulunut mennä. Eikä minun elämäni voinut mennä näin.

Sen mutaisenmustan tennarin ei olisi kuulunut pudota.

Elämä ilman Ethania oli pahempaa kuin painajainen.
Se oli totta.
Niin totta, että kieltäydyin uskomasta sitä.

2. helmikuuta

Painajaiset loppuvat.

*Siitä ne tunnustaa. Tämä – Ethan – ja tämä kaikki
– ei lopu, ei milloinkaan.*

Minä – minä – olen ansassa.

*Kuin koko elämäsi olisi hajonnut palasiksi kun hän
– kun kaikki muu päättyi.*

Tuhansiksi sirpaleiksi.

Kun hän osui maahan.

En sietänyt nähdä päiväkirjaani silmissäni. En pystynyt kirjoittamaan runoja, pelkkä niiden lukeminenkin teki kipeää.

Kaikki oli liian totta.

Elämäni tärkein ihminen kuoli hypättyään alas Summervillen vesitornista. Tiesin kyllä, miksi hän teki niin, mutta se ei helpottanut yhtään.

Tieto siitä, että hän teki niin minun vuokseni, vain pahenssi tilannetta.

Toisinaan ajattelin, ettei maailma ollut sen arvoinen.

Siis pelastamisen.

Toisinaan ajattelin, etten minäkään ollut sen arvoinen.

Ethan luuli tekevänsä oikein. Hän tiesi, että se oli ihan hullua. Hän ei halunnut lähteä, mutta hänen oli pakko.

Sellainen Ethan oli.

Kuolleenakin.

Hän pelasti maailman, mutta tuhosi minut.

Mitä minä nyt teen?

I. KIRJA

Ethan

Kotona

Sininen taivas pääni päällä.
Pilvetön.
Täydellinen.

Ihan kuin taivas oikeassa elämässä, mutta vähän sinisempi eikä häikäissyt niin paljon.

Taivas ei kai ole oikeassa elämässä täydellinen. Ehkä se on juuri siksi niin täydellinen.

Tai oli.

Puristin silmät tiukasti kiinni.

Minä viivyttelin.

En ollut varma, olinko valmis näkemään, millaista täällä oli. Totta kai taivas näytti täällä paremmalta, eikös se ollut koko taivaan tarkoitus.

Tai siis enhän minä tietenkään voinut olla varma, että olin siellä. Olin tietääkseni ollut ihan hyvä ihminen. Olin kuitenkin ehtinyt oppia, että olin tähän mennessä ollut väärässä melkein kaikesta, mitä olin luullut tietäväni.

Suhtauduin asioihin melko avoimesti, ainakin Gatlinin mittapuun mukaan. Olin kuullut kaikki teoriat. Olin istunut yhden jos toisenkin kerran pyhäkoulussa. Ja äidin onnettomuuden jälkeen Marian oli kertonut minulle buddhalaisuuskursseista, jolle hän osallistui Duken yliopistossa ja jota opetti Buddha-Bob, jonka mukaan paratiisi oli kyyneleen sisällä olevan kyyneleen sisällä oleva kyynel, tai jotain sinne päin. Sitä edellisenä vuonna äiti oli suostutellut minut lukemaan

Danten *Helvetin*, joka kertoi Linkin mukaan tulipalosta toimistorakennuksessa, mutta olikin tarina miehestä, joka matkusti helvetin yhdeksän piirin halki. Muistan vain sen osan, jossa hirviöt tai paholaiset oli haudattu ikijäähän. Kai se oli yhdeksäs piiri, mutta niitä oli niin monta, että ne alkoivat sekoittua toisiinsa.

Sen mukaan, mitä olin oppinut maailman alisista, toispuoleisista ja sivupuoleisista tai mitä nyt loihittijamaailman kolmikerroksiseen maailmankaikkeuskakkuun sitten kuuluikin, tämä ensimmäinen vilaus sinistä taivasta vaikutti hyvältä. Tuntui helpottavalta, että se muistutti äitelää postikorttia. En odottanut helmiportteja tai alastomia kerubivauvoja, mutta sininen taivas kyllä kelpasi.

Avasin silmäni uudelleen. Yhä sinistä.

Eteläcarolinansinistä.

Pullea mehiläinen pörisi pääni päällä ja kohosi korkealle taivaalle, kunnes törmäsi siihen niin kuin sadat kerrat aiemminkin.

Koska se ei ollut taivas.

Se oli katto.

Eikä tämä ollut taivas.

Minä makasin vanhassa mahonkisängyssäni vielä vanhemmassa huoneessani kotitalossani Wate's Landingissa.

Mikä oli mahdotonta.

Räpäytin silmiäni.

Yhä kotona.

Oliko se ollut unta? Minä todella toivoin niin. Ehkä olikin, niin kuin joka aamu puoli vuotta äidin kuoleman jälkeen.

Voi kunpa se olisi ollut unta.

Kurotin työntämään käteni pölyiselle lattialle sängyn alle. Tunsin tutun kirjapinon ja otin yhden kirjan esiin.

Odyseia. Yksi lempisarjakuvaromaaneistani, joskin Mad Comix oli tainnut ottaa vähän vapauksia Homeroksen tarinan suhteen.

Epäroin hetken ja vedin sitten esiin toisen kirjan. *Matkalla*. Kerouac oli kiistaton todiste. Kierähdin kyljelleni, jotta näin vaalean kohdan seinällä, jossa vielä pari päivää sitten – niinkö vähän aikaa siitä oli? – oli roikkunut repaleinen kartta, johon olin merkannut vihreällä tussilla lempikirjoistani tutut paikat, joissa halusin käydä.

Tämä todellakin oli minun huoneeni.

Yöpöydällä oleva vanha kello ei näyttänyt enää toimivan, mutta muuten kaikki näytti samalta. Taisi olla melko lämmin päivä tammikuuksi. Ikkunasta tulviva valo oli melkein epätohdellista – vähän kuin Linkin kehnossa Holy Rollers -musiikkivideon kuvakäsikirjoituksessa. Elokuvalaistusta lukuun ottamatta huoneeni näytti ihan samalta kuin aina ennenkin. Kirjat olivat sängyn alla ja seinänviertä reunustivat pahvilaahtikat, joihin olin säilönyt koko elämäni. Kaikki näytti olevan juuri siellä, missä piti.

Paitsi Lena.

L? Oletko sinä siellä?

En tuntenut Lenaa. En tuntenut mitään.

Katsoin käsiäni. Ne näyttivät olevan kunnossa. Ei mustelmia. Katsoin valkoista T-paitaani. Ei verta.

Ei reikiä farkuissa eikä liioin ruumissani.

Menin vessaan ja katsoin itseäni peilistä. Siinä minä olin. Sama vanha Ethan Wate.

Tuijotin yhä peilikuvaani, kun kuulin ääntä alakerrasta.

”Ammma?”

Sydämeni jyskytti korvissa, mikä oli melko outoa, koska en ollut varma, löikö se ylipäänsä enää. Keittiöstä kuului joka tapauksessa tuttuja ääniä. Lattialankut narahtelivat, kun joku liikkui komeroiden, hellan ja vanhan keittiönpöydän väliä. Samat vanhat askelet, samat vanhat touhut kuin aina aamuisin.

Jos nyt oli aamu.

Alakerrasta leijaili vanhassa paistinpannussamme paistuvan ruoan tuoksu.

”Ammma? Tuo ei taida olla pekonia, vai mitä?”

Ääni kuului selvänä ja kirkkaana: ”Kyllä sinä taidat arvata, mitä minä kokkaan, kultaseni. Minä en osaa laittaa kuin yhtä ruokaa. Jos sitä nyt siksi voi kutsua.”

Tuo ääni.

Se oli niin kovin tuttu.

”Ethan? Kauanko minun pitää vielä odottaa, että saan halata sinua? Olen ollut täällä hyvin kauan, kultaseni.”

En ymmärtänyt sanoja. En kuullut mitään muuta kuin tuon äänen. Olin kuullut sen ennenkin, en niin kauan sitten, mutta en koskaan tällä tavalla. En noin kirkkaana ja täynnä elämää kuin hän olisi ollut alakerrassa.

Niin kuin olikin.

Sanat olivat musiikkia korvilleni. Ne ajoivat kaiken surun ja hämmennyksen pois.

”Äiti? Äiti!”

Harpoon alakertaan kolme porrasta kerralla, ennen kuin hän ehti vastata.

Paistettuja vihreitä tomaatteja

Siinä hän oli, seiso i keittiössä paljain jaloin, hiukset juuri niin kuin muistin: puoliksi kiinni ja puoliksi auki. Silitetyssä valkoisessa kauluspaidassa – joita isällä oli ollut tapana kutsua äidin univormuksi – oli yhä maalia tai mustetta viimeisimmän projektin jäljiltä. Farkkujen lahkeet oli rullattu nilkoista niin kuin aina, oli se sitten muodissa tai ei. Äiti ei piitannut sellaisista asioista. Hänellä oli toisessa kädessä vanha musta valurautapannu, joka oli täynnä vihreitä tomaatteja, ja toisessa kädessä kirja. Hän oli luultavasti syventynyt lukemaan nenä kiinni kirjassa kokatessaan. Hyräillyt jotakin laulua, jota ei edes huomannut tai kuullut hyräilevänsä.

Sellainen äiti oli. Hän vaikutti ihan samanlaiselta kuin aina ennenkin.

Ehkä hän ei ollut muuttunut, vaan minä.

Astuin askelen lähemmäs, ja äiti kääntyi ja pudotti kirjan kädestään. ”Siinähan sinä olet, pikkuinen.”

Sydän muljahti rinnassani. Kukaan muu ei kutsunut minua pikkuseksi. Ei olisi halunnut, enkä olisi antanutkaan. Ainoastaan äiti. Sitten äiti levitti käsivartensa, ja maailma syleili meitä, kun hautasin kasvoni häntä vasten. Hengitin sisään lämmintä tuoksua ja lämmintä tunnetta ja kaikkea lämmintä, mitä äiti merkitsi minulle.

”Äiti. Sinä tulit takaisin.”

”Tai toinen meistä.” Äiti huokaisi.

Silloin minä oivalsin totuuden. Äiti seiso i minun keittiössäni, ja minä seiso i minun keittiössäni, mikä saattoi tarkoittaa kahta asiaa: joko äiti oli palannut henkiin tai...

Minä en ollut.

Äidin silmissä näkyi kyneleitä, rakkautta ja myötätuntoa, ja ennen kuin huomasinkaan, hän halasi minua uudelleen.

Äiti ymmärsi aina kaiken.

”Minä tiedän, pikkuinen. Minä tiedän.”

Kasvoni löysivät vanhan piilopaikkansa äidin olalta.

Äiti suukotti minua päälaelle. ”Mitä sinulle tapahtui? Ei tässä näin pitänyt käydä.” Äiti astui taaksepäin, jotta pystyi katsomaan minua kunnolla. ”Ei missään pitänyt käydä näin.”

”Niin.”

”Vaikka toisaalta ei taida olla olemassa mitään hyvää tapaa kuolla, vai mitä?” Hän nipisti minua leuasta ja katsoi minua hymyillen silmiin.

Olin painanut sen kaiken mieleeni. Tuon hymyn, äidin kasvot. Kaiken. Muuta minulle ei ollut jäänyt jäljelle äidin kuoleman jälkeen.

Olin aina uskonut, että äiti oli elossa jossakin, jollakin tavalla. Hän oli pelastanut Maconin ja lähettänyt minulle ne laulut, jotka olivat opastaneet minua loihtijoiden maailman omituisissa käänteissä. Äiti oli ollut rinnallani koko ajan, ihan niin kuin eläessäänkin.

Tämä oli pelkkä hetki, mutta halusin sen jatkuvan niin pitkään kuin mahdollista.

En tiedä, miten me päädyimme istumaan pöydän ääreen. En muista muuta kuin äidin lämpimän ja konkreettisen kosketuksen. Siinä minä kuitenkin istuin, omalla paikallani, ihan niin kuin paria viime vuotta ei olisi tapahtunutkaan. Joka puolella oli kirjoja – ja äiti oli näköjään tapansa mukaan lukemassa niitä kaikkia. *Jumalaisen näytelmän* välissä oli kirjanmerkkinä sukka, luultavasti vasta pesty. *Iliaksen* välistä pilkotti servietti, ja haarukka osoitti, mihin kohtaan

äiti oli kreikkalaista mytologiaa käsittelevässä opuksessa jäänyt. Keittiönpöytä oli täynnä äidin rakkaita kirjoja, jokainen pokkaripino toistaan korkeampi. Ihan kuin olisin ollut kirjastossa Marianin luona.

Tomaatit tirisivät pannussa, ja minä hengitin sisään äidin tuoksua: kellertävää paperia ja kärehtänyttä öljyä, uusia tomaatteja ja vanhaa pahvia, ja kaiken yllä häivähdys cayenepippuria.

Ei mikään ihme, että minulla tuli aina niin nälkä kirjastossa.

Äiti asetti sinivalkoisen posliinilautasen väliimme pöydälle. Lohikäärmelautanen. Minua hymyilytti, koska se oli ollut äidin lempilautanen. Hän tiputti kuumat tomaatit talouspaperin päälle ja ripotteli pippuria lautaselle.

”No niin. Käyhän kiinni.”

Upotin haarukan lähimpään tomaatinviipaleeseen. ”Minä en ole syönyt näitä sen jälkeen kun sinä... siis sen onnettomuuden jälkeen.” Tomaatti oli niin kuumaa, että se poltti kieltä. Vilkaisin äitiä. ”Ollaanko me... onko tämä...?”

Äidin tyhjä katse paljasti, ettei hän ymmärtänyt, mitä tarkoitin.

Yritin uudelleen. ”Siis taivas.”

Äiti nauroi ja kaatoi jääteetä kahteen korkeaan lasiin – tee oli nimittäin ainoa juoma, jota äiti osasi tehdä. ”Ei, ei taivas, EW. Ei ihan.”

Näytin varmaankin huolestuneelta, kuin olisin pelännyt, että me olimme jotenkin joutuneet sinne toiseen paikkaan. Vaikka ei sekään voinut pitää paikkaansa, sillä – niin imelältä kuin se kuulostikin – äidin näkeminen oli taivas, olipa maailmankaikkeus mitä mieltä tahansa. Toisaalta minulla ja maailmankaikkeudella olikin ollut sukset ristissä viime aikoina.

Äiti painoi käden poskelleni ja pudisti hymyillen päätään. ”Ei, tämä ei ole mikään viimeinen leposija, jos sinä sitä tarkoitat.”

”Miksi me sitten ollaan täällä?”

”En ole varma. Täällä ei jaeta mitään opaskirjaa.” Äiti tarttui käteeni. ”Olen aina ollut varma, että olen täällä sinun vuoksesi – jotain oli jäänyt kesken, jotain mitä minun oli tarkoitus opettaa tai kertoa tai näyttää sinulle. Siksi minä lähetin ne laulut.”

”Etiäislaulut.”

”Niin. Sinun kanssasi on pitänyt kiirettä. Mutta nyt kun sinä olet täällä, tuntuu kuin emme olisi olleet päivääkään erossa.” Äidin ilme synkkeni. ”Toivoin aina, että näkisin sinut vielä jonakin päivänä, mutta olisin halunnut odottaa paljon pitempään. Olen pahoillani. Täytyy tuntua kamalalta joutua jättämään Amma ja isäsi. Ja Lena.”

Minä nyökkäsin. ”Tosi kurjalta.”

”Niin. Siltä minustakin tuntuu”, hän sanoi.

”Ai Maconin takia, vai?” Sanat tupsahtivat suusta, ennen kuin ehdin purra kieltä.

Äidin posket lehahtivat punaisiksi. ”Kaipa minä ansaitsin tuon. Mutta ei äidin tarvitse keskustella kaikesta seitsemäntoistavuotiaan poikansa kanssa.”

”Anteeksi.”

Äiti puristi kättäni. ”Sinut minä viimeksi olisin halunnut jättää. Ja sinusta minä olin eniten huolissani. Sinusta ja sinun isästäsi. Isäsi on nyt onneksi Ravenwoodin taitavassa huomassa. Lena ja Macon ovat loihtineet hänet, ja Amma seipittelee tarinoita. Mitchellillä ei ole hajuakaan, mitä sinulle on tapahtunut.”

”Ihanko totta?”

Äiti nyökkäsi. ”Amma väittää, että sinä olet Savannahissa tätisi luona, ja Mitchell usko.” Äidin hymy hälveni, ja hän tuijotti varjoihin selkäni taa. Hän oli varmasti huolissaan isästä, vaikka tämä olisi loihdittu miten. Minun äkkipoistumiseni Gatlinista tuntui luultavasti äidistä yhtä pahalta kuin minusta – hän oli joutunut seuraamaan sitä kaikkea sivusta voimatta tehdä mitään.

”Eihän se pidemmän päälle toimi, Ethan. Tällä hetkelä kaikki vain yrittävät tehdä parhaansa. Niinhän se yleensä menee.”

”Minä muistan kyllä.” Olin itsekin käynyt saman läpi.

Me kumpikin tiesimme kyllä milloin.

Äiti ei enää sanonut mitään, vaan nappasi haarukan käteensä. Me söimme hiljaa yhdessä loppupäivän tai lyhyen hetken. En enää osannut sanoa kumman, eikä sillä tainnut olla väliäkään.

Istuimme takakuistilla, napsimme kiiltävänmärkiä kirsikoita läviköstä ja katselimme, miten tähdet syttyivät taivaalle. Taivas oli himmennyt tummansiniseksi, ja tähdet loistivat oudon kirkkaina ryhminä. Näin sekä loihittijoiden että kuolevaisten taivaalle kuuluvia tähtiä. Kahtia haljennut kuu roikui Pohjantähden ja Eteläntähden välissä. En ollut tiennytkään, että oli mahdollista nähdä samaan aikaan kaksi taivasta, kaksi tähdistöä. Näin kaiken ihan kuin olisin ollut kaksi ihmistä kerralla. Viimeinkin se murtunut sielu -touhu oli ohi. Kai kuolemassa oli se hyvä puoli, että sieluni puoliskot olivat taas yhdessä.

Joopa joo.

Palaset olivat lokahtaneet kohdalleen nyt, kun kaikki oli ohi, tai ehkä siksi että kaikki oli ohi. Kai elämä oli toisinaan sellaista. Kaikki vaikutti täältä käsin katsottuna niin yksinkertaiselta, niin helpolta. Uskomattoman kirkkaalta.

Miksi tämä oli ainoa ratkaisu? Miksi tämän täytyi päättyä näin?

Nojasin pään äidin olkaan. ”Äiti?”

”Kultaseni.”

”Minun täytyy saada jutella Lenan kanssa.” Siinä se tuli. Viimeinkin sain sen sanottua. Asian, jonka takia en ollut pys-

tynyt hengittämään kunnolla koko päivänä. Asian, jonka vuoksi minusta tuntui siltä, etten voinut istua alas tai jäädä paikalleni. Ihan kuin minun olisi pakko nousta ja lähteä jonnekin, vaikka en voinutkaan mennä minnekään.

Ammalla oli tapana sanoa, että totuudessa on se hyvä puoli, että se on totta eikä siihen ole vastaan väittämistä. Totuus ei anna tunnu mukavalta, mutta ei se sen arvoa vähennä. Se oli ainoa lohtuni sillä hetkellä.

”Et sinä voi.” Äiti kurtisti kulmiaan. ”Tai ainakaan se ei ole helppoa.”

”Minun täytyy kertoa hänelle, että olen kunnossa. Minä tunnen Lenan. Hän odottaa minulta jotain merkkiä. Ihan niin kuin minäkin odotin sinulta.”

”Täällä ei ole Carlton Eatonia kirjeitä kuskaamassa, Ethan. Tästä maailmasta ei voi lähettää kirjeitä etkä sinä pääse Lenan maailmaan. Ja vaikka pääsisitkin, et pystyisi kirjoittamaan kirjettä. Et arvaakaan, montako kertaa olen toivonut, että se olisi mahdollista.”

Jokin keino oli pakko olla. ”Niin. Jos olisi, olisin kuullut sinusta useammin.”

Äiti kohotti katseensa tähtitaivaalle. Tähtien valo heijastui hänen silmistään, kun hän puhui. ”Joka päivä, pikkuinen. Joka ikinen päivä.”

”Mutta sinä keksit keinon ottaa minuun yhteyttä. Käytit kirjaston kirjoja ja niitä lauluja. Ja minä näin sinut sinä yönä siellä hautausmaalla. Ja omassa huoneessanikin, muistatko?”

”Laulut olivat Mahtavien idea. Varmaankin siksi, että olin laulanut sinulle aina siitä saakka, kun synnyit. Mutta kaikki ovat erilaisia. En usko, että sinä voit lähettää etiäislauluja Lenalle.”

”Enkä osaisi sen puoleen kirjoittaakaan sellaista.” Minun lauluntekijätaitoihin verrattuna Link oli kuin joku Beatlesista.

”Ei se minullekaan helppoa ollut, ja minä olen sentään ollut täällä paljon kauemmin kuin sinä. Ja sain apua Ammal-

ONKO KUOLEMA KAIKEN LOPPU... VAI KAIKEN ALKU?

Ethan Wate on koko ikänsä odottanut poispääsyä umpitylsästä Gatlinista. Mutta tavattuaan uniensa tytön Lena Duchannesin hän oppi tuntemaan kaupungin kirotun salaisuuden, loihtijoiden maailman, joka on ollut aina piilossa hänen silmiensä edessä.

Ethan uhrasi itsensä estääkseen ihmisten ja loihtijoiden maailman tuhoutumisen, ja nyt hän vaeltaa toispuoleisessa ja etsii keinoa, jonka avulla voisi vielä kerran kumota kohtalonsa ja palata rakastettunsa luo. Lena on vannonut tekevänsä kaikkensa Ethania auttaakseen – vaikka se merkitsisi luottamista vanhoihin vihollisiin.

Lumoava totuus on Ethanin ja Lenan hengästyttävän rakkaustarinan loppunäytös: vielä kerran on loihtijoiden ja kuolevaisten tehtävä yhteistyötä.

Kami Garcian ja Margaret Stohlin Loihtijakronikat-kirjasarjan edelliset osat ovat *Lumoava kirous*, *Lumoava pimeys* ja *Lumoava kaaos*.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

9 789510 405499

N84.2

ISBN 978-951-0-40549-9

Päällyksen kuva iStockphoto
Päällyksen suunnittelu Riikka Turkulainen